

Telegraful R

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Str. Șaguna 8

Sibiu

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1858 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SĂPTĂMĂNAL

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni
125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. —
Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu,
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se
refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiilor
un șir petiț 6 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful
Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Nr. 13.263/1941 Prez.

Nicolae,

din îndurarea lui Dumnezeu Arhiepiscop al Arhiepiscopiei ortodoxe române
de Alba-Iulia și Sibiu și Mitropolit al Românilor ortodocși din Ardeal, Banat,
Crișana și Maramurăș

*Iubitului cler și popor: Har și milă dela Dumnezeu Tatăl
și dela Domnul nostru Iisus Hristos.*

Iubiții mei fii sufletești,

Vă împărtășesc o veste care
Vă va umplea pe toți de o mare
bucurie.

Toți arhipăstorii din Mitropolia
Ardealului, eu și Prea Sfinții Epi-
scopi: Andrei al Aradului, Vasile
al Timișoarei, Nicolae al Orăzii și
Veniamin al Caransebeșului, ne-am
hotărât ca, împreună cu un număr
de câteva zeci de Cucernici preoți
din eparhiile noastre, să plecăm la
fiii neamului și la frații noștri din
scumpa Basarabie, scăpata de sub
robă străină și nelegiuită prin jertfa
vitezei noastre armate, ca să le du-
cem cuvânt de mângâiere și de zi-
dire creștinească și românească după
grelele suferințe prin cari au trecut.

Ei au însetat un an întreg după
cuvântul dumnezeesc al Evanghe-
liei, neavând preoți și fiind oprți
dela bucuria duhovnicească a cer-
cetării sfintelor biserici.

Mulți și-au pierdut părinți,
frați, copii, sub prigoana bolșevis-
mului necredincios.

Sufletul lor e îndurerat și ră-
nit, căci dușmanii crucii voiau să
li-l omoare cu totul.

Ne ducem să turnăm peste ră-
nile lor, cu un ceas mai de vreme,
balsamul vindecător al credinții și
să le întărim sufletul cu dragostea
Noastră cea întru Domnul.

Vrem să ne rugăm cu ei, mul-
țumind bunului Părinte ceresc care
le-a adus mântuire lor și nouă tu-
tutor și să ne înflăcăram împreună
iubirea față de scumpa noastră
Țară și față de neamul nostru
dreptcredincios.

Vă rog, iubiții mei, să ne înso-
țiți cu rugăciunile Voastre, ca dru-
mul și fapta la care pornim să ro-
dească din belșug întru întărirea
credinții și sporirea dragostei între
frați, spre refacerea și înălțarea
Țării și mântuirea sufletelor noastre
ale tuturor.

Punem la inimă Cucernicilor
noștri preoți ca în Dumineca urmă-
toare după primirea acestei scrisori
vestitoare, să înalte rugăciuni către
Dumnezeul a toată puterea și milo-
stivirea, ca să Ne însoțească cu aju-

torul Său în drumul și în ostene-
lele Noastre.

Iar Voi, iubiții mei, în vremea
îndepărtării mele din mijlocul Vo-
stru, să sporiți în ascultare de po-
runcile Domnului și în toate cele
de folos pentru sufletul Vostru.

Împărtășindu-Vă, odată cu acea-
stă veste, arhierestile Noastre bine-
cuvântări și rugându-Vă să fiți cu
noi în tot timpul cu gândurile și cu
inimile Voastre, am rămas

Sibiu, la 31 August 1941

Al Vostru al tuturor de tot binele
voitor

(ss) **NICOLAE**
Arhiepiscop și Mitropolit

Expediția misionară la frații desrobiți

*A stărnit un viu entuziasm în opi-
nia publică Expediția misionară a Epi-
scopatului ardelen, în ținuturile reîntre-
gite dela Răsărit.*

*Cine și dă seamă de obârșia nobilă
a entuziasmului în orice acțiune de te-
melie, va înțelege și de bucură de semni-
ficația profundă și de rostul prezentei mi-
sionarilor ardeleni, în acele ținuturi, răs-
cumpărate cu sânge, în momentul, când se
zemislește o nouă viață pe a-ele meleaguri.*

*Ierarhii Bisericii au misiunea să
îngrijească de bunurile spirituale, moște-
nite dela înaintași, să circule nestânjenite
în toate colțurile pământului strămoșesc
și fiecare regiune să-și poată da contri-
buția ei, la sporirea patrimoniului spi-
ritual al rasei.*

*Ori în ținuturile dela răsărit au
bântuit furtuni năpraznice, culcând la
pământ și prefăcând în ruină ceea ce s'a
construit în vremuri de pace.*

*Au rămas în adâncurile sufletului
puteri ascunse ale încrederii în pronia
cerească și credința că fără suferință nu
există adevărată biruință, iar Expediția
misionară a Ardealului s'a dus în Basa-
rabia cu această solie.*

*Asemenea Samarineanului milostiv
din Evanghelie, misionarii noștri ridică
pe fratele căzut și-l duc la altar, să-și
vindece ranele năpăstuirii.*

*Să rugăm pe Dumnezeu să bine-
cuvinteze toți pașii misionarilor sfintei
noastre Biserici, ieșirile și intrările lor,
încununându-i cu izbândă să îndrepte
pașii lor în părțile desrobite. — Dom-
nului să ne rugăm!*

Arhim. T. S.

Jubiți frați basarabeni,

Venim la Voi — noi ierarhii Bisericii noastre din Ardeal și
un număr de preoți ardeleni — în numele Domnului și Mântuito-
rului nostru Iisus Hristos.

Venim de pe meleagurile Ardealului, noi ierarhii și preoții
lui, să Vă aducem cuvântul de mângâiere al credinței după sufe-
rințele prin cari ați trecut și cari au lăsat răni dureroase în sufletul
și în casa fiecăruia din Voi.

Venim din Ardealul care știe ce este pătimirea sub jugul
unei stăpâniri străine, căci a gustat din ea veacuri de-a rândul, iar
azi gema de-o amarnică sfâșiere.

Venim să ne rugăm împreună cu Voi pentru înfrângerea vrăj-
mașului și pentru așezarea pe veci a granițelor scumpei noastre
Români acolo unde le duce vitejia străbună reînviată.

Nu Vă cerem nimic, ci Vă aducem toată dragostea noastră
creștinească și românească. Vrem să ne lipim sufletul nostru de
sufletul Vostru și să Vă vorbim de Cel ce ne strânge pe toți în
iubirea Lui și tămăduiește toată suferința, de Domnul nostru Iisus
Hristos.

Cei ce V'au stăpânit în anul durerii care a trecut, n'au avut
decât cuvinte aspre și lovituri neomenoase pentru Voi. Ați trăit ca
niște orfani într-o lume de străini. V'au stingherit dela bucuria cea
mai mare și mai sfântă a omului, aceea de a vorbi de Dumnezeu
și de-a se ruga Lui. Ați rămas cei mai mulți fără părinții Voștri
duhovnicești cari să facă rugăciuni pentru Voi și să împlânzească
firea omenească, cea ușor purtată de răutate.

Toate acestea au trecut ca un vis rău. Dumnezeu, prin vitejia
bravilor noștri ostași cari și-au vărsat sângele pentru libertatea
sufletului Vostru, V'a scos la liman și V'a ferit de apăsări și mai
grozave cari aveau să vie. Să-i dăm slavă Lui, să fim recunoscă-
tori morților și răniților noștri, să mulțumim Majestății Sale
Regelui nostru Mihai I și Conducătorului Statului, **Mareșalul Ion
Antonescu**, cari au purces cu iubire de Hristos și de neam la
această vitează faptă.

Dușmanii crucii și ai mântuirii omului fug împrăștiați și se
mistue ca întunerecul de fața luminii.

Adunați-Vă în jurul nostru să înălțăm, în slobozenie, rugă-
ciuni de mulțumită și de mărire Tatălui ceresc, să ne mărturisim
credința nesdruncinată în puterea Domnului Iisus Hristos și în
harul mântuitor al Duhului Sfânt.

Numai unde stăpânește Sfânta Treime e liniște, pace și bună-
voire între oameni. Numai acolo coboară Dumnezeu dreptatea și
dragostea între ei.

Veniți să cântăm Dumnezeului nostru: Slavă Ție Doamne,
Slavă Ție!

Imbrățișându-Vă cu dragostea noastră cea întru Domnul, Vă
împărtășim arhierestile Noastre binecuvântări.

Chișinău, la 3 Septembrie 1941.

† **NICOLAE**

Mitropolitul Ardealului

† **ANDREI**
Episcopul Aradului

† **NICOLAE**
Episcopul Orăzii

† **VASILE**
Episcopul Timișoarei

† **VENIAMIN**
Episcopul Caransebeșului

Pe turta catolică

Vremurile sunt acum mai încălțite, că e război. Gândurile sunt mai aprinse și oamenii stau mai puțin să cugete tihnit. In asemenea împrejurări însă, este mai lesne să-ți strecuri gândurile spre care țintești tu.

Deci ce mai prilejuri nimerite, pentru caracatița catolică, de a-și întinde lăbuțele spre ce pofteste dumneaei! Dacă acum pomenim pe oștenii jertfiți în Bucovina și Basarabia, de ce să nu-și deschidă drum pentru ea? Că se potrivește, că nu se potrivește, — aceasta e alta vorbă. Ea cearcă însă să-și găsească îndreptățire și pentru ea și să-și facă culcuș între noi.

În *Ecoul* din Arad (30 Iulie a. c.), cetim că s'a făcut pomenire, pentru cei căzuți, la biserica unită din București. Foarte bine! Se putea face și să rămâie în granițele firești ale unei pomeniri. Faci parte din Țara românească, te rogi pentru vitejii ei. În felul acesta, avem înaintea o faptă legiuită și cinstită.

Dar să folosești asemenea prilejuri pentruca să-ți strecuri gânduri care n'au fost și nu pot fi ale noastre?

Făcut-a însă cineva astfel? Apoi uite că în *Ecoul* avem cuvântarea rostită de Păr. Dr. Titus Mălai, protopopul unitat din București, care, între altele, a spus: «...Busola orientării noastre naționale s'a orientat dealungul veacurilor după magnetul crezului creștin al Romei eterne».

I'auzi minune! Când oare s'o fi petrecut starea aceasta, ca să căutăm noi zarea Romei? N'avem cunoștință de așa ceva, fiindcă învățătura cărților ne spune că noi am căutat spre Răsărit, iar nu spre Apus.

Nici nu era făcută dăra privirii spre Apus, fiindcă la început însuși Apusul privea spre Răsărit. Pe vremea aceea, însuși scrisul creștinesc în Roma nu era în limba latină, ci în cea grecească. Aceasta e o dovadă de atârănarea Apusului de Răsărit.

Iustin Martirul a scris grecește în Apus. Noi, care eram în Răsărit, cum era să ne îndreptăm spre Apus? Pe măsură ce trecea vremea, și voitul ocărui se îndrepta tot spre Răsărit. Constantinopolul ajungea a fi inima împărăției. Împărații romani, ca Iustinian, se ridicau la o strălucire nemaipomenită, dar în Răsărit, nu în Apus.

Atunci cum noi era să ne îndreptăm spre Apus? Aceasta se află numai în mintea Părintelui Mălai, dar nu în istorie.

Atârănarea noastră a fost de scaunele vlădicești din dreapta Dunării. De Roma nici pomeneală. După ce ne-am întocmit în principate, am ajuns a atârna de Constantinopol. Cu drept cuvânt, întru cât Constantinopolul vărsa raze de lumină și de orânduire bisericască. Chiar și în laturea obștească a vieții de cultură, el era orașul lumină.

Numai să citească cineva cele 2 volume *Lettres byzantines* de Charles Diehl și va vedea că însuși Apusul a venit și a făcut dreptate Răsăritului. În evul mediu, apusenii dăduseră îndărăt. Erau ca niște barbari. Așa-i numește Charles Diehl pe cruciații veniți la Constantinopol.

La puțin timp după aceea, am răsărit și noi cu principatele noastre dela Dunăre. Era în firea lucrurilor să privim spre Constantinopol. Apoi atunci, dacă era așa, care a fost în vremea când noi ne-am orientat după Roma? Ba încă Păr. Mălai zice că «dealungul veacurilor», adică în totdeauna.

Da' bine le mai știe Sf. Sa și cum se pricepe să le potrivească! Numai

că și-a rostit cuvântarea înaintea unei lumi alese, care va fi știut ceva în asemenea treburi. Apoi dacă nu vorbești înaintea unor oameni fără carte, cum te poți rosti în felul acesta? Cu asemenea prăpăstii poți ținea sus steagul unei Biserici? De! Știm fumurile Bisericii uniute, că ea ni-a adus marea cu sarea. Uite-o însă cum băigue, prin teologii ei, când se apucă de treabă cărturărească! Spune gogoși și pofteste ca lumea să se uite în gura ei.

Și nu e unul. Sunt mai mulți care s'au apucat acum să vorbească astfel. A ieșit o carte nouă din țările dumnealor, cu numele de «Latinitatea Bisericii românești» de Păr. Dominic Neculăeș, doctor în teologie și filosofie dela Roma. Despre ea găsim un foileton măgulitor în ziarul *Unirea* (București, 25 Iulie a. c.). Cuprinde însă tot prăpăstii ca ale Păr. Mălai.

Ce spune, e dela alții. Se sprijină pe cunoștințele noastre istorice. Doar toți ne-au învățat că noi am fost creștini de limbă romană, fiindcă cuvintele noastre despre credința noastră sunt latinești.

Ei, dar asta e tot una cu a ne fi luat după cărmuirea dela Roma? Nu, faptele dovedesc numai că am avut pecete latinească pe credința noastră, dar asta nu e tot una cu privirea spre Roma. Nu, fiindcă pe atunci însăși Peninsula Balcanică era străbătută de limba latină.

Deci dacă noi aveam graiul latinesc în cuvintele credinței noastre creștinești, este fiindcă așa le aveam de peste Dunăre. De aceea putem vorbi foarte bine despre latinitatea creștinismului nostru dela început, fără furișarea uniților că asta ar fi însăși atârănarea de Roma.

Deci una este că am avut creștinism de limbă latină, alta că am fi avut legături bisericesti cu Roma. Odată ce am atârnat de scaunele vlădicești de peste Dunăre, s'a isprăvit. Suntem creștini, dar din tulpina dela noi, nu din propoveduirea care ne-ar fi legat de Roma.

După Păr. Neculăeș, abaterea noastră dela creștinismul de tulpină și cuprins latin începe abia din veacul 9, din pricina Bulgarilor.

Dar acesta este numai joc de vorbe. Cum ne-am abătut noi dela pecetea latinească a graiului nostru creștinesc? Prin bulgari a intrat numai terminologia slujbelor bisericesti, dar ea n'a înlocuit vechile numiri privitoare la cuprinsul credinței noastre. Am zis totdeauna *cruce* și *botez* și *împărtașanie*, iar numirile slave au stat mai pe de lături. Cine a zis *pricistanie* în loc de împărtașare? Nimenea.

Deci n'a fost o abatere dela creștinismul nostru latin de baștină. Am păstrat ce am avut din vechi, dar aceasta fără Roma și fără slujitorii ei. Am păstrat prin simțul și inima noastră.

Uniații nu spun acestea cu limpezime și bolmojesc lucrurile. Deci avem latinitate fără ei și fără Roma Păpilor. Avem latinitatea din graiul dela Traian și numirile creștinești dela coloniștii lui și de peste Dunăre. Astea nu le spun cum trebuie trâmbițașii uniației și de aceea trebuie să le strigăm noi.

Ne lăudăm cu Roma Cesarilor și cu ce avem dela ea, dar nu cu ce a urmat după aceea.

Nu merge cu cenușa trasă pe turta catolică.

Arhim. SCRIBAN

„Marele arhitect”

Dela o vreme încoace, cu o vădită intenție de încetățenire, anumite cercuri literare, culturale, oameni de opinie filosofică, sau simple tribune de informație gazetărească, repetă asurzitor de obsedant, formula unei forțe diriguitoare, unic creatoare, omnipotentă și omniprezentă cu denumirea de „arhitect universal”, „marele arhitect al universului, al păcii” etc.

Fie că e vorba de majuscula formulă filosofică ce se dă creatorului existențialității, fie că e vorba de un om politic, forma consacrată de „Creator” este înlocuită cu cea de „arhitect”.

S'ar putea crede că înlocuirea se face din binecuvântata pricină a înțelegerii greoaie: „arhitect” fiind mai plastic decât „Creator”, întrucât „arhitectul” este omul unei funcțiuni frecvente în viața de toate zilele.

Această „magică”, imaterială și puțin inteligibilă formulă de „Creator” trebuie înlocuită deci de puternica plasticitate a celei de a doua, care prezintă — după afirmațiile apologetilor ei — avantajul de a înlocui „conceptul” prin conținutul palpabil.

Odată înlocuirea acceptată principial, procesul de descompunere urmărit asupra celei dintâi se va face fie printr'o disecare improvizată de către chirurghi iliciți, fie prin sublimul proces de cinicăucidere: uitarea. Se va omite pur și simplu arhaicul „Creator”, se va încorona „arhitectul”.

În Biserică, de exemplu, Dumnezeu se va numi de acum „Marele Arhitect”, în politica pacifistă: „Roosevelt”; în problemele economice: „Marele Iudeu” și în puterea oratorică: „Churchil” de pildă, sau alt om pământean.

*

E adevărat că creatorul credinței este Dumnezeu? Evident. Atunci „Creatorul” fiind o formulă învechită, deplasată, îl vom numi pe viitor „arhitectul” credinței.

Această tendință de modernizare a termenilor și terminologiilor îmi amintește de pacostea adusă pe capul nostru de un prea cinstit Vlădică care italianizase termenii de maică și sfinți într'o Biblie cumpărată în întregime de Academie. Dar pe când dorința de italianizare purta în germene o bună intenție, — vădita dorință de întoarcere către glorioasa obârșie latină, — tendința ce se ivește azi de a substitui termenii, are altă origine.

Francmasoneria (căci despre ea este vorba) — burleasca apucătură iudaică de a înlocui cu formule pitagoreice, gnostice sau talmudice, — divinele, puternicile și consacratele formule creștine, — are cu totul alte obiective.

Omenirea și mai ales partea europeană (America, stat în decurs de afirmare are sfinții ei mecanici: avion, submarin etc.) are un stil de viață de dimensiuni și perspective armonice.

Creștinismul, minunata formă de îmbrăcare a realității într'un contur armonios a rodit mai bogat decât se putea bănuși pe trunchiul neamurilor europene. Această formă de viață, din facultativă devine curând necesară, obligatorie. Statele, — forme geografico-istorice ale vechilor neamuri nediferențiate — s'au născut și dezvoltat politicește în măsura creștinizării.

Creștinismul devine deci unica „lege”, izvor de nesecate și variate forme sociale.

Așa fiind istoria — până atunci simplă înșirare de întâmplări cu oameni și apucături — devine icoana lumilor și oamenilor conduși de perspectivele sau legile creștine ale vieții. Și așa cum numelui i se adaugă un pronume distinctiv, diferențial, omului i se adaugă titlatura de creștin. Fără creștinism, omul este o existență din infinitul celorlalte existențe; prin creștinism, el ajunge din simplă existență perimabilă: *scop*, adică existență cu finalitate supra temporală. Creștinește vorbind, omul devine „fiu” al lui Dumnezeu, pe care îl prezintă, căruia îi slujește și către care tinde.

Mai mult sau mai puțin conștienți, oamenii trăesc sub înrăurirea acestui fe-

nomen, devenit prin evoluție însăși baza existenței lor organizate.

Dacă procesul pozitiv de clădire este cel enunțat, procesul de distrugere este opoziția, — negarea principiului de bază.

Cine dorește această distrugere? Cei ce nu sunt creștini. Sau în tematica socială vorbind, cei ce nu se pot încadra în formele sociale existente. Formele sociale existente sunt forme creștine, iar necreștinii sunt elemente eterogene acestora. Creștinismul este în această ordine socială deci *condiția* primă și atributul fiecărui membru al ei. Necreștinii sunt eterogeni, iar procesul lor de încadrare este condiționat de încreștinare. Încreștinarea firii se realizează prin acceptarea botezului legilor și formelor creștine de viață. Există — în acest caz — un botez absolut necesar intrării în comunitatea creștină de viață socială, un proces de socială încreștinare.

Pe acest „botez” nu-l acceptă firile necreștine, eterogenii Europei, — iudeii.

Și forța lor combativă, azi, ca și ieri, caută noi posibilități de destrămare a organizațiilor sociale constituite.

Știut este că perceptul biblic bate păstorul și se va risipi turma, sau în sensul „arhitectului”: dărâma temelii și etajele vor cădea, — se verifică până la saturare în viață.

Cu instinctul lor neîndoelnic, jidanii caută punctele de sprijin, temeliiile vieții social-creștine, pe care slăbindu-le, cu vremea să le dărâme. Slăbind credința creștină, — chiagul vieții noastre sociale, — împrățește coeziunea socială, prin disensiune la început și prin distrugere propriu zisă, mai târziu.

Un astfel de proces cu vaste și multiple șantiere se naște și se dezvoltă și în cazul terminologiilor: „Creator”, „arhitect”, de care vorbim.

Este știut că credința creștină nu este pentru iudei o piedecă decât în măsura în care ea se manifestă. Dir contră „teoreticienii” sunt prietenii „avansații”, în general filo-iudeii.

Din prudență deci la început, nu se vor atinge de punctele nevralgice ce ar putea duce pe cel lezat la reacții imediate, ci vor ataca probleme minore ca aspect și importanță, ca lezându-le pe acestea cu vremea, în virtutea implacabilei legi: „merele rele strică și pe cele bune”, procesul de descompunere să se desăvârșească dela sine.

Astfel la o superficială privire nu-i mare lucru să spuși lui Dumnezeu în loc de „Creator”, „arhitect”.

Dar aici alta este problema.

Creștinismul este o existență care trăește, se manifestă și există în general *de sine și prin sine*. Caracterului lui social îi incumbă însă îndatorirea de a purta atât eficiențele cât și deficiențele oamenilor. Rolul lui este de a tonifica deficiențele (împușnările, slăbiciunile) oamenilor prin tăria credinței, așa cum calciul întărește și ajută plămânilor obosiți.

Efectul preventiv și tonificat al calciului îi are la noi o asemănătoare sedimentație rezultată din experiența creștină a veacurilor, denumită în grai bisericesc: „Sfânta Tradiție”. Prin „Sfânta Tradiție” ne-am ajutat la toate opăcelile, ne-am păzit creștinismul de toate erezile și ne-am vindecat toate slăbiciunile, de trăim și astăzi întregi.

„Sfânta Tradiție” ne-a formulat, păstrat și îndrumat toți termenii, numirile și prea prețioasele forme despre valorile creștine. Ea ne asigură că datele ei sunt bune prin însăși rezistența lor înaintea veacurilor — și chiar dacă ceva ni se pare azi depășit, trebuie mai întâi să vedem dacă reaua vedere nu se datorește oare orbirii noastre.

„Sf. Tradiție”, sesizează în mod miraculos izvorul răului, îl denunță și ne îndeamnă la reacțiune fățișă.

Părăsind termenul de Creator se pierde apoi fundamentala *sinteză* de atribute pe care o cuprinde noțiunea de „Cre-

Pe drumul apostoliei

Vizitațiile canonice ale Prea Sfinției Sale Episcopului Nicolae Colan

Am scris adeseori despre nevoitele apostolești ale P. Sf. Episcop Nicolae Colan al Vadului, Feleacului și Clujului. Am scris nu numai pentru că privirile noastre sunt mereu ațintite în spre frații căzuți sub o stăpânire străină ci maicuseamă din pricină că vajnicul purtător al făcliei evanghelice și al simțirii românești de dincolo de Feleac ni-a dat mereu prilej să ne ocupăm de sporul exemplar al atât de îngreuiatei Sale arhipăstorii.

Mereu pe drum — Drumul Domnului și al următorilor Lui — P. Sf. Episcop Nicolae Colan e un misionar exemplar. Își face slujba desăvârșit, așa cum a poruncit Apostolul. Și asta nu-i puțin lucru, tocmai pentru că e singurul vlădică român care întâmpină în exercitarea salvatoarei sale misiuni un anumit soi de greutate, inexistente în țara liberă.

In cursul luni August a. c., P. Sf. Episcop Nicolae Colan a continuat, — cum anunță ziarul clujan Tribuna Ardealului, — vizitațiile canonice în parohiile eparhiei.

Insoțit de părintele consilier Laurențiu Curea și de alți preoți, P. S. Sa a slujit în bisericile din Iescu, Ciubanca, Ciubăncuța, Psoai ș. a. pe drumurile de nord s'a văzut oșau chip de vlădică ortodox.

Cuvintele blânde, „încărcate de miresma cazanilor bătrâne”, și rostite în predicile cătră marea mulțime a credincioșilor, au căzut ca un leac mângăitor peste inimile încercate ale evlavioșilor noștri creștini.

In 3 August, pe la chindie, P. S. Sa venind cu mașina, a sosit în dealul dela Jurca; de aici înainte drumul coboară spre umilele așezări ale credincioșilor din Iescu și alte comune învecinate. Locul mașinei l-a luat curând carul, gătit de mare praznic, cu țesături alese și tras de patru boi. In satul acesta, cu noua biserică în construcție, întreg poporul, cu mic cu mare, aștepta, în fața unei porți triumfale, sosirea înaltului ierarh. In fața bisericii ieșise preoțimea în odăjdii, ear corul tineretului a întonat: „Pre Stăpânul și arhierul nostru, Doamne păzește-l întru mulți ani”.

Inaintea bisericii noi, gata pe din afară, P. S. Sa, înconjurat de preoți a slujit aghiasma mică.

Cuvântul arhieresc a purces dela adevărul că „Mult pot pușinii buni împreună”, constatând cu bucurie că deși sânt puținți la număr cei din parohie, totuș noul Sion

ator, atribute cari formează toate împreună cea dintâi și cea mai mare dogmă a creștinismului.

Noțiunea de „arhitect” indică în cele mai frecvente cazuri pe un simplu constructor, legat de legi prestabilite, inferior sau cel mult egal creației sale, pe când „Creatorul” este un zămislitor de legi, de creațiuni, liber, unic și netemporal. Constatăm deci o mare deosebire între noțiuni, și o vădită diminuare a celei dintâi prin substituțirea ei cu cea de a doua.

Mai mult, chiar dacă noțiunile printr'o cazuistică iudaică ar fi făcute să samene până la identificare, ne întrebăm de dragul cul să ne spoim limba cu acest mercantil termen de import?

Pentru că în hrubele masonice s'a intitulat divinitatea lor demonică cu această formulă de „Mare Arhitect”?

Pentru că vreo câțiva țancăi la minte l-au botezat pe unul de peste mări și țări „Arhitectul păcii”, din acelaș isvor de inspirație?

Sau de dragul unor formidabili jongleuri ai cugetării așa zise filosofice depe aici sau airea, care au decretat înlocuirea temenilor, spre careata demarată căscată a ciracilor recrutați cu ziua ca să-i aplaude ori de câte ori descoperă America pe hartă?

Preot Gheorghe Noveanu

de izbăvire este pe terminate, așteptându-și târnosirea. La auzul cuvântului arhieresc nu era față neluminată de puterea încrederei în izbăvirea ce trebuie să vie atâta vreme, cât în fruntea turmei cuvântătoare se găsească conducători, cari în clipe de grea cumpănă conducă acolo, unde până acum nu se pomenește să fi venit vlădică ortodox. In continuare arhierul a tălcuit cuvântul apostolesc: „Când sânt slab, atunci sânt tare”, arătând ascultătorilor că tocmai atunci când socotim că sântem lipsiți de ajutor omenesc, și când ni se pare că stăm în umbra morții, atunci Domnul, prin biserica mântuirii Sale și prin slujitorii ei, ne întinde mâna, ne împreună cu toți cei de o credință, și astfel nu mai sântem nici pușini, nici slabi, ci, prin harul și prin lucrarea sa tainică, ne simțim mulți și întăriți.

Pretutindeni, pe unde se oprește P. S. Sa, cuvântul rostit al neobositului arhieru rămâne Arhanghel de veghe în mijlocul credincioșilor.

In ziua următoare au fost cercetate biserici și popor dtn alte parohii; ear în filiile sărace a tălcuit bogăția curățeniei sufleteste a celor mulți; îndemnându-i să înăda la biserica mântuirii lui, deși câteori vor apleca smerit capetele pe sub pragul bisericuțelor, să-și aducă aminte că vreme mai bine de o sută de ani sub acelaș prag și-au plecat capetele rânduri de moși și strămoși, s'au închinat la acelaș altar și au sărutat aceleași icoane.

La sfârșitul părinteșilor povățuiri, primite cu lacrimi de bucurie, P. S. Sa a botezat poporul cu aghiasmă, lăsându-l cuvrins de mângăere duhovnicească nestearsă.

In cuvântarea finută la biserica din Ciubanca, o parohie dintre cele mai puternice, arhierul a dat bogate povețe la fel:

Plecând, ca odinioară Domnul, dela cele înconjurătoare, P. S. Sa a arătat că firea întreagă râvnește după lumină, cu atât mai mult omul nu poate viețui în întunec. Iar soarele care satură sufletul de lumină, este Iisus și așezământul Bisericii Sale. Spre Ea trebuie să se îndrepte tot sufletul ce vrea să nu zacă întru întunec.

Imprejurarea că și ei sunt după o zi de lucru pe ogoarele trupești, și P. S. Sa după o zi de lucrare pe ogoarele duhovnicești împreună secerând pentru jertfă și laudă bunului Părinte ceresc, trebuie să le întărească și mai mult credința că Biserica și slujitorii ei lucrează pentru a lor luminare și izbăvire.

Bogăția poveșelor, lăsate din toată căldura inimii în mijlocul credincioșilor, n'au căzut pe piatră. Vor rodi însulți spre slava lui Dumnezeu care face să crească sămânța, spre bucuria ostentorului care o seamănă și spre ostentura celui ce se hrănește dintru dânsa.

La Olpret, în 6 August, după sfânta liturghie, P. S. Sa a predicat, pornind dela cuvintele sfinte evanghelii:

„Acesta este Fiul meu cel iubit întru carele bine am voit, pe acesta să-L ascultați.”

A asculta de poruncile și rânduelile omeneste, hotărât că este bine și folositor — dar uneori poți să te înșeli în ele. Ci acela care ascultă de Fiul lui Dumnezeu care a venit să ne mântuească, nu se înșeală niciodată!

De acea glasul înaltului ierarh își cheamă fiii la desăvârșită ascultare de poruncile Domnului și ale neamului, singura ascultare izbăvitoare.

La sfârșit P. S. Sa a miruit pe credincioși cu un de limn sfințit, după care în decursul sfinte liturghii a împărtășit pe cei pregătiți pentru sfânta taină.

Pelerinaj la mănăstirea „Sfânta Ana” din Rohia. Alte vizitații canonice

Mănat de inepusabila Sa râvnă evanghelică, P. S. Episcop Nicolae Colan a

purces de Sântămărie (15 Aug. a. c.), în pelerinaj la mănăstirea „Sfânta Ana” din Rohia.

Din 1925, credincioșii noștri din jur aleargă în număr mare, la praznicul pomelit, spre această vatră românească. De astă dată, după cum citim în „Tribuna Ardealului” din 20 Aug. a. c., credincioșii din părțile de sus ale Ardealului, învestimătați în strale de sărbătoare, au sărguit la rugăciunea de obște «*mai mulți ca oricând*».

P. Sf. Episcop Nicolae Colan, însoțit de Păr. Prof. Ion Goron, consilier eparhial, și de preotul Teodor Ciceu, a plecat dela reședința Sa în ajunul praznicului.

Primul popas l-a făcut în Lăpuș, unde a fost primit de autoritățile din jur — în frunte cu Protopopul Ștefan Gheție, — cu flori și calde bineventări. P. Sf. Sa a slujit Vecernia și apoi a poposit peste noapte la casa protopopească.

In zorii zilei de Sântămărie, a plecat mai departe.

La marginea satului Rohia, P. Sf. Sa a fost întâmpinat de un sobor de preoți în odăjdii și de mulțime. In fruntea lor s'a îndreptat apoi spre culmea pe care străjuește sfântul lăcaș.

In pragul mănăstirii, alt sobor de preoți și mii de credincioși își așteptau Arhipăstorul. Unul dintre călugări i-a înmănat P. Sf. Sa un braț de flori. Starețul sf. așezământ, Ierom. Nifon Matei, a prezentat sf. Evanghelie și sf. cruce și a rostit câteva cuvinte simțite de bun venit.

La ora 10, s'a săvârșit sf. Liturghie arhierescă de către P. Sf. Episcop Nicolae Colan. Înconjurat de vreo două duzini de preoți. Răspunsurile au fost date de corul Sfinte mănăstiri.

Când P. S. Sa a început să vorbească, marea de capete părea înghețată. Inceț, din ochii ce păreau sloi de gheață, căldura cuvântului arhieresc a stors lacrimi fierbinți. „Pe Tine cea întru adevăr Născătoare de Dumnezeu te mărim”. Așa a început P. S. Sa. Aducând rândul sfântă pe Maica Domnului, spune, că nu există în lume vrednicie mai mare, ca aceea de a fi mamă. Durerile, bucuriile și dragostea unei mame nu le poate avea nici un alt muritor din lume. Dar și răspunderea mamei în fața oamenilor și a lui Dumnezeu e nespus de mare. De aceea Maica Domnului să fie pildă tuturor mamelor din lume. „Am mai venit aici — a spus P. S. Sa — să facem ceea ce a făcut Maria din Sf. Evanghelie de azi, să așezăm la picioarele Născătoarei de Dumnezeu rugăciunile noastre, ca și ea să se roage Fiului său pentru păcatele noastre”. „Căci așa cum spune cântarea: cuvinte se cu adevărat să Te ferim pe Tine Născătoare de Dumnezeu, Pe Tine, care întru naștere fecioria ai păzit și întru adormire lumea nu ai părăsit”.

După cuvântare închinătorii au primit botezul cu aghiasmă dela P. S. Sa. Șapte preoți au servit taina Sf. maslu.

La ora 2 s'a servit masa, după care P. S. Sa a plecat, fiind așteptat în altă parte.

P. S. Sa episcopul Nicolae Colan, însoțit de Păr. T. Ciceu, reintorcându-se dela mănăstirea Rohia a vizitat pe credincioșii din parohia Checicheata.

La marginea satului o frumoasă poartă de triumf i-a urat mai întâi P. Sf. Sale: „Intru mulți ani Stăpâne”. Apoi cantorul A. Pop a urat bun sosit și a spus, că nu poate să-și exprime toată bucuria și toată dragostea cu care își primesc bunul lor Părinte și Păstor. Școlarii și tineretul satului oferă P. S. Sale o mulțime de buchete de flori. De aci, până în mijlocul satului, P. S. Sa a fost purtat într'un car nou, împodobit cu flori și frunze de nuc, și tras de patru boi, mai frumoși ca toate mașinile din lume.

In gura uliții ce duce spre biserică P. S. Sa a fost întâmpinat de părintele unit V. Pop, care a vorbit așa de frumos, cum n'am mai auzit să fie vorbit vre-odată un preot unit.

P. Sf. Sa plăcut emoționat a mulțumit Păr. V. Pop pentru frumoasele cuvinte și tuturor celor de față cari l-au primit cu atâta dragoste.

La poarta bisericii P. Sf. Sa a tost întâmpinat de preoții: G. Nichita, I. Danciu și G. Munteanu. Păr. I. Danciu prezintă Sf. Evanghelie și Sf. Cruce și spune că niciodată picior de vlădică ortodox n'a călcat pe aceste locuri. De aceea, pentru credincioșii din comună, astăzi e zi mare.

Apoi, în fața bisericii nouă, care așteaptă sfințirea, P. S. Sa înconjurat de preoți mai sus amintiți, a slujit aghiasma mică.

La sfârșit li-a vorbit despre Născătoarea de Dumnezeu așa de frumos și așa de desprins de tot ce e lumesc, încât nimeni n'a băgat de seamă că soarele de mult s'a dus să se culce după deal. Bucuria a fost mare de amândouă părțile. P. S. Sa a spus: „Am venit să vă fac bucurie, dar bucuria pe care voi mi-ați făcut-o mie, mă indeamnă să mă grăbesc cât mai tare cu sfințirea acestui frumos lăcaș de închinare, ca să mai am repede ocazia de a mă găsi în mijlocul vostru.”

După cina, dată în casa cantorului, P. S. Sa însoțit de Păr. T. Ciceu s'a întors la reședința mulțumit, după o zi și jumătate de rodnică lucrare în vie Domnului.

Pilda Suveranului. M. Sa Regele Mihai I, finând seamă de lipsurile ce trebuie împlinite astăzi pe urmele jertfelor cerute de sfinții sfânt, a hotărât să sporească suma, ce a subscris-o la Imprumutul reîntregirii, la 5 milioane de lei. Dl prof. Mihai Antonescu, în numele guvernului, a mulțumit Majestății Sale pentru această subscriere și pildă, care o dă Regele țării.

Programul

serviciilor religioase la Sfânta biserică Catedrală din Sibiu pe luna Septemvrie 1941

1. In fiecare zi dimineața la ora 6¹/₂ Utrenie și în continuare la ora 7¹/₂ Sf. Liturghie. Seara la ora 6 Vecernie.
2. Luni, Miercuri și Vineri, după Sfânta Liturghie se săvârșește Sf. Maslu la ora 8¹/₂ pentru cei din război. Seara după Vecernie «Acatistul Maicii Domnului».
3. In Dumineci și Sărbători dimineața la ora 8¹/₂ Utrenie, iar la ora 9¹/₂ Sfânta Liturghie. La liturghie cântă „Corul catedralei”, sub conducerea profesorului Gheorghe Șoima.
4. Duminecă în 7 Septemvrie servește: Prof. Mihail Neagu, preot Șt. Morariu și Gh. Noveanu; diaconii: Dr. Grigorie T. Marcu și Simion Macarie. Predică: Pr. Ștefan Morariu. La „Oastea Domnului”, după masă la ora 4 predică: Prot. Mihail Neagu.
5. Luni în 8 Septemvrie (Nașterea Maicii Domnului) servește: Prof. Mihail Neagu, Pr. Nicodim Belea și Ioan Nicoară; diaconii: Simion Macarie și Dr. Grigorie T. Marcu. Predică: Prof. Mihail Neagu. La „Oastea Domnului”, după masă la ora 4 predică: Preotul Ștefan Morariu.
6. Duminecă în 14 Sept. (Inălțarea Sf. Cruci) servește: Prot. Mihail Neagu, preotul Dr. Liviu Stan și Ioan Munteanu; diaconii: Alexandru Popa și Grigorie T. Marcu. Predică: Prof. Mihail Neagu. După masă la ora 4 la „Oastea Domnului” predică: Pr. Ioan Munteanu.
7. Duminecă în 21 Septemvrie servește: Prof. Mihail Neagu, preotul prof. Dr. Liviu Stan și dir. Dumitru Călugăr; diaconii: Simion Macarie și C. Dascăl. Predică: Dr. Liviu Stan preot-profesor. După masă la ora 4 la „Oastea Domnului” predică: Pr. Nicolae Vonica.
8. Duminecă în 28 Septemvrie servește: Prof. prof. Gheorghe Maior, M. Neagu și preotul Ioan Munteanu; diaconii: Al. Popa și Dr. Grigorie T. Marcu. Predică: preotul Ioan Munteanu. La „Oastea Domnului”, după masă la ora 4 predică: preotul Nicodim Belea.

Cina dela Sf. Patriarhie dată de I. P. S. Sa Patriarhul României

Din prilejul începerii misiunii Bisericii ardeleni în Basarabia

Marți a avut loc la Sfânta Patriarhie o cină dată de I. P. S. Patriarh al României la care au participat d. Vice-Președinte al Consiliului de Miniștri prof. Mihai Antonescu, d. Ministru Rosetti, d. Subsecretar de Stat Ioan Sandu, precum și înalții Prelați ai Bisericii Ardealului, I. P. S. S. Mitropolitul Nicolae și Episcopii Nicolae Popovici al Oradiei, Vasile al Timișoarei, Veniamin al Caransebeșului și Andrei al Aradului.

Cu prilejul cinei date, I. P. S. Patriarh Nicodim al României a vorbit arătând în cuvinte calde legăturile sale cu Biserica Ardealului și cu I. P. S. S. Mitropolitul Nicolae.

D. prof. Mihai Antonescu a arătat ce reprezintă biserica pentru poporul românesc și trecutul său.

În tinda bisericilor s'a plămădit Neamul românesc.

În vârfuri de clopotnițe și-au trăit Voevozii încercările, mănăstirile fiind cetăți de rezistență.

Și tot lângă altare s'a format lumina gândului românesc și al răsăritului nostru național de cultură.

Misiunea bisericii, a spus I. P. S. Sa, este nu numai o misiune religioasă, dar este o mare chemare națională.

Sutletul românului aplecat credincios în creștineștile datini și credințe, n'are nevoie ca alte națiuni de noi plămădiri de creștinătate.

În tradiționalismul nostru creștin și național, noi putem găsi temelii de viață nouă, urmând bătrânele tradiții voevodale și strămoșești.

D. Mihai Antonescu a cinstit marele rol național al bisericii Ardealului și a considerat această plecare a marilor Prelați ai Ardealului în Basarabia ca un nou semn al vechilor obiceiuri ale bisericii ardeleni și ca o mărturie a unității noastre naționale nebiruite și neinduplecate.

Mareșalul Antonescu va fi mândru să vadă în Basarabia pe pământurile luptei desrobitoare, pe purtătorii de cuvânt ai bisericii ardeleni, care știu că Mareșalul Antonescu n'a trădat și n'a uitat drepturile pământului și ale sufletului românesc.

I. P. S. S. Mitropolitul Nicolae al Ardealului, după ce a mulțumit I. P. S. S. Patriarh pentru cuvintele măgulitoare închinare bisericii Ardealului și I. Prea Sfinșiei Sale, a răspuns Domnului Vice-Președinte al Consiliului de Miniștri mărturisind bucuria bisericii Ardealului și a slujitorilor ei din tot cuprinsul românesc pentru pilda și gândul de întoarcere la sănătoasele credințe românești, răsărite lângă biserică.

În vorbe mișcătoare I. P. S. Mitropolitul a vorbit de suferințele Ardealului și de credința lui nesdruncinată în Mareșalul Antonescu, pe care îl urmează toți cu încredere și cu convingerea că prin el Neamul Românesc va retrăi bucuria împlinirii naționale, râvnite de toți românii.

Nr. 12.918/1941

2—3

Concurs

La școala de aplicație de pe lângă școala normală de băieți „Andrei Șaguna” din Sibiu sunt vacante două posturi de învățători, pentru înțelegerea cărora se publică concurs cu termen de 15 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Cei care doresc să ocupe aceste posturi, își vor înainta cererile însoțite de actele legale Consiliului arhiepiscopesc ortodox român din Sibiu.

Candidații trebuie să fie de confesiune ortodoxă.

Consiliul Arhiepiscopesc

Inștiințare

Termenul de înscriere la Școala de cântăreți bisericești „Dim. Cunțan” din Sibiu se prelungește până la data de 30 Septembrie 1941.

Direcțiunea

Știri din război

Vitejia trupelor române, în luptele dela Odesa, și succesele obținute, sânt scoase la iveală în comunicatul dela 3 Septembrie c. al cartierului general al Fuehrerului. Aviația română, spune comunicatul, a luat o parte importantă la marile succese de pe frontul de sud; până la sfârșitul lunii August, aviația română a nimicit 433 avioane sovietice și a susținut în chip admirabil operațiile armatei terestre.

Corespondenții de război ai ziarelor italiene subliniază eroismul soldaților români, cari au cucerit cu asalt liniile de centură ale Odesei. Bolșevicii au aruncat în lupte un număr uriaș de trupe; infanteria română însă și-a arătat valoarea și a cucerit cu baioneta numeroase poziții dela periferia Odesei, marele port sovietic de pe coasta Mării Negre, apărat și întărit cu tot felul de arme.

Încercările desperate, ale maselor enorme bolșevice, n'au reușit să împiedice înaintarea trupelor românești în sectorul Odesa.

Asociația „Prietenii Universității”

Profesorii Universității „Regele Ferdinand I”, în frunte cu dl Prof. Dr. Iuliu Hăteganu, rect. universității, adresează o Chemare către foștii studenți ai acestei înalte școale, invitându-i să-și trimită adeziunea scrisă la Asociația „Prietenii Unversității”, pe adresa: Universitatea „Regele Ferdinand I”, Cluj-Sibiu.

Viitoarea Asociație are menirea:

1. Favorizarea dezvoltării Universității din Cluj-Sibiu prin: a) stabilirea de raporturi spirituale strânse și constante, precum și întărirea solidarității culturale și de ajutor mutual, între diferitele generații universitare; b) mărirea utilității științifice și al instalațiilor sale universitare;

2. Fondațiunea de premii și recompense pentru încurajarea studiilor și cercetărilor științifice, precum și instituirea de burse, ajutoare, împrumuturi de onoare, etc., cu scopul de a sprijini munca universitară a studenților merituosi și lipsiti de mijloace materiale (orfani, refugiați, etc.).

Asociația „Prietenii Universității” năzuiește să fie unul din simbolurile de unitate sufletească a Transilvaniei întregi, centru de irradiație al solidarității generațiilor universitare, căminul protector al timeretului lovit de frământările și durerile istoriei contemporane, fapta de recunoștință a tuturor celor ce și-au făurit rosturi și orizonturi de viață înalță în Cetatea Universitară a Daciei Superioare.

Nici unul din foștii studenți nu pot lipsi dela aceste chemări; nici unul nu va putea uita sprijinul generos, dat cu largă înțelegere, al acestei Universități.

Cu litere latine. Organul central al mișcării național-socialiste, *Völkischer Beobachter*, apare dela 1 Iunie 1941, complet cu litere latine, înlocuind caracterele gotice de până acum. Ziarul se bucură astfel de o largă răspândire peste granițele Germaniei, a cărei viață spirituală și politică este urmărită cu interes tot mai sporit la toate națiile Europei. (De alt fel, literele latine au fost și sânt înfățișate exclusiv în toate cărțile germane de medicină).

INFORMAȚIUNI

La împrumutul reîntregirii și refacerii naționale s'au semnat în Sibiu, în primele zile ale subscrierilor, peste 2 milioane de lei. Câteva nume din registrele de subscrieri ale administrației financiare din Sibiu: Dna Silvia Dr. Achimescu 350 mii lei, Felicia Ilescu 70 mii lei, Mitică Georgescu (birou de vămuire) 100 mii lei, A. Bianu (birou de vămuire) 50 mii lei, colonel rez. Ioan Maniu 50 mii lei, medic maior Dr. N. Mihail 50 mii lei, Dr. Ilie Beu 50 mii lei, Dr. Oct. Beu 50 mii lei, dna Irina Beu 20 mii lei, Moise N. Oprea 40 mii lei, medic col. rez. Eugen Vorel 30 mii lei, dna Ana Petri 30 mii lei. P. S. Sa Episcop Dr. Vasile Stan 25 mii lei, Ionă Olteanu 25 mii lei, col. magistrat rez. C. Roman 20 mii lei, col. chimist Ionescu D. Ioan 20 mii lei, Simion Manole 20 mii lei, maior Valeriu Popa 15 mii lei, avocat Oprea I. Oprea 10 mii lei, Ioan Florea 10 mii lei.

Parastas. La biserică din Iosefin, Sibiu, s'a ținut Sămbătă parastasul de 40 zile pentru maiorul Nicolae A. Rădulescu, dintr'un regiment de corabanți, căzută în fruntea batalionului pe care îl comanda în lupta din Basarabia. Defunctul a servit și în orașul Sibiu mai mulți ani la Reg. inf. și la Școala specială de infanterie și a fost apreciat de toți șefii săi ca bun ofițer și om de caracter. Și-a dat viața pentru țară ca și fratele lui Constantin, sergent T. R. Voluntas, — mort în 1916 la C. Lung. La parastas, — luat în familia in. Lung. Cu fratele său, dl colonel Darie Rădulescu, prefectul județului Sibiu și prietenii și cunoscuții.

Avertisment. Dl Mihail Antonescu, vicepreședinte și președinte ad-interim al consiliului de miniștri, primind unele plângeri cu privire la distribuția ajutoarelor familiilor celor mobilizați, a dat un avertisment distribuitorilor acestor ajutoare: „Distribuitorii, cari vor fi îndrăznit să atingă sau să întârzie banul curat cu care Țara ajută familiile ostașilor plecați la luptă și jertfa stântă, vor fi pedepsiți fără cruțare și își vor pierde toate drepturile”, — glăsuiește comunicatul președenției consiliului de miniștri.

Restituirea trebuie să se facă. Se știe că România dela anul 1916, în marea sa încredere acordată Rusiei, a trimis la Moscova averea României, 1738 lazi cu aur în valoare de peste 314 milioane lei aur, precum și 2 lazi cu bijuteriile Reginei Maria prețuite la 7 milioane lei aur; într'un al doilea transport s'au mai adăugat 198 de lazi cu valoare aproape de 1 miliard și 600 de milioane lei aur, averea Băncii Naționale; ear în alte 1621 lazi averea particularilor. Pe lângă garanția Franței și a convenției internaționale dela Haga, valorile românești au fost depuse la *Sudnaia Kassa* din Moscova, — de unde apoi averea României a dispărut fără urme. Plângerile făcute, la diferite Comisii, n'au dat nici un rezultat. — Acum rămâne ca viitoarele comisii internaționale, după sfârșitul războiului, să repare marea nedreptățire, — ca să nu-i zicem alt fel, — făcută de marea Rusie micii României.

Împrumutul reîntregirii. A nu se uita, că pe lângă dobânda de 5%, banii cari îi subscrieți la Împrumutul reîntregirii, ne aduc: fortificații, drumuri, spitale, biserici și siguranța zilelor de mâine.

S'a acordat un ultim termen, pentru preschimbarea monetelor metalice de 1 și 2 lei, culoare albă, până la data de 1 Noiembrie 1941.

Dar de cinci mii de lei a făcut pâr. rector al Academiei teologice din Arad, Dr. Nicolae Popovici, pentru ajutorarea unei biserici basarabene, jefuite de bandele bolșevice.

Numiri din partea Vaticanului. Se anunță că Vaticanul, în urma morții mitropolitului Alexandru Nicolescu al Blajului,

lui, a numit, până la alegerea noului mitropolit, de „administrator apostolic” al mitropoliei Blajului pe P. S. Sa episcopul Valeriu Traian Frențiu dela Oradea; ear P. S. Sa episcopul Iuliu Hossu dela Cluj și Gherla, a fost numit, din partea aceluiaș for, ca „administrator apostolic” al episcopiei dela Oradea.

Deportați în Siberia. Bolșevicii, în opera lor păgânească, desfășurată timp de un an în Basarabia, au ridicat și deportat în interiorul Rusiei zeci de mii de români basarabeni, pentru a-i face să deardă orice legătură cu pământul Basarabiei și cu mormintele părinților și străbunilor. Ziarele publice o listă cu numele mai multor locuitori din Soroca și Orhei, ridicați cu câteva zile înainte de izbucnirea războiului. Dar, afară de numele deșteptate, mai sânt zeci de mii de moldoveni deportați, ai căror nume nu se cunoaște încă.

Sânt chemați sub drapel — copii, de 15—16 ani, în țara sovietelor rusești, cum s'a constatat din mărturisirile soldaților bolșevici luați prizonieri. Copiii sânt din Petersburg și împrejurimi, și au primit o instrucție militară abea de câteva luni; cu toții se declară mulțumiți că au ajuns prizonieri la germani.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, 7 Septembrie 1941, va predica părintele protopp Mihail Neagu.

CARTI ȘI REVISTE

Manual de limba Română. A apărut, în ediție revăzută și cu aprobare ministerială, manualul: *Elemente de Istoria literaturii române*, pentru școale normale și școale minoritare, E. Hodos, profesor i. r. Sibiu, Tip. Vestemear. — Pag. 130. Lei 75. — De vânzare la autor și la Librăria Arhidiecezană, Sibiu.

Nr. 47 b/1941 par.

64 1—3

Concurs

Pentru ocuparea postului de cântăreț bisericesc la biserica ortodoxă română „Bunavestire” din Sibiu-Iosefin, protopopiatul Sibiu, județul Sibiu, se publică concurs cu termen de 30 zile dela publicarea în Telegraful Român.

Venitele împreună cu acest post:

1. Salarul dela staf, întrucât statul va bugeta acest post, sau Lei 5500 (cinci mii cinci sute) anual, în cazul când statul nu va bugeta postul.

2. Locuință dela parohie.

3. Taxele obișnuite în parohie.

Candidații să aibă diploma de absolvire a Școalei de cântăreți „D. Cunțan” din Sibiu.

Cererile de concurs, cu actele cerute de lege, se vor înainta oficiului parohial ortodox român Sibiu-Iosefin „Bunavestire”, strada Bisericii 12, iar candidații se vor prezenta în parohie pentru a se cita și a face cunoștință cu credincioșii.

Sibiu, din ședința consiliului parohial ortodox român, ținută la 18 Iulie 1941.

Pr. Nicolae Pampu
adm. parohial

Nr. 12.635/1941

(63) 3—3

Concurs

Pentru ocuparea postului de pedagog la liceul ortodox român „Avram Iancu” din Brad, se publică concurs cu termen de 15 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Pedagogul va avea un salariu lunar dela stat brut de 4400 lei, locuință și întreținere în internatul liceului.

Cei ce doresc să ocupe acest post își vor înainta cererea timbrată, însoțită de diploma și celelalte acte prevăzute în Statutul funcționarilor publici, Direcțiunii liceului ortodox român „Avram Iancu” din Brad. Candidații trebuie să fie de confesiune ortodoxă.

Sibiu, 19 August 1941.

Consiliul Arhiepiscopesc